

Dagenlang zwijgen

‘**M**aar jij kunt dagenlang je mond dichthouden’, zegt Miranda terwijl ze zichtbaar moeite doet haar tranen weg te slikken. De gespannen sfeer die tussen het echtpaar ontstaat nu Miranda zichzelf heeft uitgesproken, hangt voelbaar tussen hen in. Ik kijk naar Henk die er wat onderuit gezakt in zijn stoel bij hangt. Hij reageert niet op haar woorden. Althans, niet in gesproken taal. Zijn gezicht staat strak en hij zit er bij alsof hij zegt: ‘Ach wat doe je moeilijk. Wat geeft dat nu? Moet dat hier gezegd worden?’

Voorzichtig, om Henk niet tegen mij in het harnas te jagen, vertel ik hem mijn observatie. ‘Je geeft mij de indruk dat het je koud laat, dat Miranda hier mee zit. Maar dat kan ik mij niet voorstellen, tenslotte is zij de vrouw die je het meest dierbaar is. Jullie zijn al meer dan vijftien jaar samen en hebben twee prachtige kinderen, heb ik begrepen.’ Hij haalt zijn schouders op. En nog voordat Henk op mijn opmerking kan reageren, vertelt Miranda hoe hun tienjarige zoon Sjoerd laatst huilend bij haar aan het bed stond. Snikkend zei hij: ‘Mama, waarom zegt papa toch niks? Ik heb er buikpijn van! Is hij boos op jou of zo? Maar ik heb toch niks gedaan? Hij zegt tegen mij ook helemaal niets!’ Terwijl Miranda vertelt over hun zoon, observeer ik Henk. Eerst zucht hij en daarna zie ik zijn ogen zachter worden. Dan stamelt hij: ‘Daar heb ik nooit iets van gemerkt. En waarom zegt hij dat dan niet tegen mij?’ Ik haak in en zeg tegen hem: ‘Maar als jij niets zegt, waarom zou hij dan naar jou toekomen? Hij weet toch dat hij dan weer door je afgewezen wordt? Heb je enig idee welke invloed je op je gezinsleden hebt door zo ontzettend lang je mond dicht te houden?’ Weer haalt Henk zijn schouders op.